

so zmagali, ker je res narod za njimi; a naši nasprotniki le od milosti birokracije in tujstva životarijo. Zatoraj le srčno naprej, dragi domorodci, naša konečna zmaga v vsem ni več daleč!

Napoleonove sanje na St. Heleni.

Lirična rapsodija. Zložil Fr. Zakrajšek.

(Dalje.)

Vništen tje Napoleon strmi,
Podoneli grozno so mu v duši
Pretorobni glasi ti,
I čuteč Sodnikovo zdaj bližo
Dol v kolenu zgrudi se:
V kesu móli, móli v zoni....
Kaj pa duhta genij kruti,
Ki v ponočnem lonu temno snuje?
Vzraščajo u veličastnem siji
Snežne planje, bele gore i gozdovi:
Vzrašča Sever neizmerni.
V dnu i vrhu njega v nebeznej sinjini
Magično igra premil leskét.
Kakor mavrica se boči
Gor obok prekrasnobarven,
Ino v gorostasnih, plamnih črkah
V njem stoji: „Rossija svobodnaja!“
Nekaj niže: „Moskva, Berezina!“
Reskajo mostovi, polki živih
Še okostij tavajo po lednem snegu,
Tužna godba, kletve, vpitje onih, ki
Pocepavajo tje polkoma.
Ino morje? Morje spnè se, bije kvišku,
Krvno morje.
Mrtveci in udi plavajo,
Kak pošastno k njemu silijo,
Pa o bregu, glej, podobe strašne,
V svetej jezi na-nj pridirjajo.
Ženske lás razmrščenih,
Na obrazih strm obup:
Zakonice so zapuščene
I neveste neomožene,
Ven'c na glavi, tugujoče;
Zadej marsikteri oče,
Kar se bliža, vse se joče,
Ah, kdo jih prešteje, jezeri!
Srcetroči hrup nastane,
Da se siva skala zgane:
„Trinog, daj možá mi!“
„Trinog, daj mi ženina!“
„Trinog, trinog, daj mi sina!“
„Nikedar ga ne objamem!“
„Venec, vèni, vèni z mano!“
„Trinog, daj mi sina,
Oj, ti trinog, trinog kleti!“

Ti odhajajo, za njimi drugi
V trumah vže prihajajo.

K njim zvrsté se zopet ti-le,
Očitavanja napihajo si prsi,
Zvrnot je ogromno na-nj:
Kès, obrekovalec, lakomnost,
Laža, sum, zavid i srdni srd,
Ino drugi, kih imen je Muzo sram.
Kakor ljuta, gorska zvér, pripravljena
V skok deroči, vendar še podvomi,
Ter se ziblje tam, oko žereče v žrtvo,
Pa sopihne vroče, da jej trup pojmlje:
Tak opanjajo ga s srpim gledom,
Da zabrusijo duhá pogubno va-nj,

V radosti peklenскеj
Grajo, oponós, zaničevanje.
Vže grozé mu vsak po svoje;
Kar, čuj, glas slovesen zadoní zdaj,
Glas ko grom izpod nebá, ki je zmrtudi:
„V beg vi zli, prezli duhovi!
V krimrazivne jazbe svoje!
Koder hripava vam sova poje,
Kjer ne štejejo se srečni dnovi!“

„Tamo duhtajte pa v večnej noči,
Novih muk zločincem tam iščite,
Ta ni vaš, dotrpel je, bežite;
Ker dopolnil je, i solze toči.“

„Ti pohlèp pa zabi, nikdar siti!
Gledaš Moskvo u plamnem siji?
Glej, v spregled ti sveti grad čestiti,
V svobodo gori: Rossiji!“ —

„Čuj obsodbo tvojo, umrljivi,
Ko je vpisal v liste vekovite,
Ki se nikdar sebi ne protivi.“

„Nikdar več rasti ti čudovite
V rôci žezlo ne ozelení,
V mrak zgubé se steze sijevite;“

„Kajti v vrh ti mera vže kipí.
Bil pogléd nazaj bi vsak ti prazen:
Nepremičen ta-le sklep stoji „
„Sklep Njega, ki je edin, ne razen!
Ker pa ljutil nisi s hudobije,
Nego iz pohlepa — stoj bojazen!“

„Brila vihra je, ko največ brije,
Bojev vihra, ti mirú si prosil:
To, umrljivi, u teh listih sije.“

„Ti sicer več krone ne boš nosil
Francije, a tvojec nekda pride,
Ki zadene ga ta s'jajni posel.“

„Bojvod ne, u tempelj vendar vnide,
V tempelj slave, se zvičuje;
Ker prelehkovernežev naíde.“

„Vse obrne zire v Senjske okraje,
Kjer nov Salomon bo stoloval,
Bister pač, a ne poštene vaje.“

„Tam držav osode bo koval,
Mož-beseda njemu votla tenja,
I resnico bo zaničeval.“

„Gledam umor vže mrzlega strmenja:
Daleč 'z domi vojvod krvaví,
Blag je duše, velik pokolenja!“

„Slavo tvojo on scer ponoví,
V njem imé še imenito bode:
Žezlo vaj'no pa se ž njim zdrobí!“

— Rekša to, Sibila omolkne
Zapustivša Korsikanca v mislih —....

(Konec prihodnjič.)

Dopisi.

Iz okolice goriške 4. julija. — Čem bolj se volitve za deželni zbor bližajo, temveč nasprotniki našega Marušiča vse žile napenjajo, da bi tega narodnjaka pri volilcih ob upanje pripravili. Zdi se mi, da se trudijo zastonj. Marušičeve izvrstne lastnosti, ki bi jih moral imeti vsak, kdor hoče v deželnem zboru narod zastopati, so davno ljudstvu znane; z natolcevanjem pa

in s tem, da se volilcem manj vredni kandidatje ponujajo, te lastnosti le bolj sijajne postanejo. Naša duhovščina se po pravici ponaša s tem, da takega moža med svoje šteje. Ne pričakujemo tedaj od nje, da se od svoje strani v važni borbi obrne od Marušiča, in podá roko njegovim nasprotnikom — sebi in narodu na škodo. Volilcem pa naj damo pomisliti še to, da se imajo v našem deželnem zboru postave tudi v slovenskem jeziku sklepati. Pa kdo je bil dosihmal v goriškem zboru vrednik slovenskih postav? Kdo drug, kot Marušič. Ako odtegnemo našemu deželnemu zboru njegove skušene moči in se podamo v nevarnost, da se naše slovenske postave ne bodo mogle potrjevati zaradi nepravilnosti v jeziku, podpisemo žalibog! Italijanom nasproti sami našemu narodu pravo spričevalo uboštva. Tudi to naj volilci nekoliko premišljujejo.

Iz Kostelja na Dolenskem. (Razjasnilo o volitvah.) Kakor da bi kdo v sršenov meh dregnil, ravno tako razkačil je dopis iz Kostelja v 24. listu „Novic“ našega g. okrajnega glavarja Fladunga, — se vé, da resnica oči kolje! Naj dodamo onemu dopisu še nektera fakta. Gosp. Fladung je med drugim tudi rekel: „Jaz sem dobil od „staathalterja“ povelje, vse volitve v Kočevje sklicati“. Znabiti, dasiravno nismo brali onega povelja. Kar pa je dalje rekel: „Povabil sem Vas semkaj v Kočevje, da Vam s tem veliko stroškov prihranim“, — to pa visokemu gospodu naravnost zanikujemo. Vsak priprost kmetič, ki zna le do deset šteti in ki velikost naše občine in na drugi strani daljavo od Kostelja do Kočevja dobro pozná, lahko previdi, da je ta bôsa. Občino, ki šteje nad 3500 duš, bi stalo komaj 18 do 20 gold., toraj vsakega komaj 10 soldov, ako bi bili Vi sami, gosp. Fladung, ali kak drug komisar prišli v Kostelj. Za teh 10 soldov bo Vam kdo 3 do 7 ur dolgo pot v Kočevje meril? — Mi Kosteljci pa smo bili pred volitvami in ostanemo tudi še po volitvah te misli, da nas je g. Fladung le za to v Kočevje zval, ker se je nadjal ondi može lože na svojo stran dobiti, kakor so nekatere imenitne glave kočevske tudi z Osilničani poskušali. Gotovo se on ni nadjal, da nas bodo, ker je bila sobota, tudi duhovni, ki so naši resnični prijatelji in voditelji, spremili k volitvi. Al zmotili so se pri vsem tem naš visoki gospod. 18. dan junija pride nenadoma Kosteljcev nad 30 v Kočevje, ter med njimi tudi dva duhovna. „Sind die beiden . . . . Pfaffen auch dabei?“ reče vpričo domačih faranov. G. Fladunga, kot cesarskega uradnika, bi vendar vprašali: se li spodobi, kak stan sploh grditi? Kaj bi rekli vi pri prostemu človeku, ako bi kaj tacega enakega Vam v oči rekel, Vas na priliko „Kanzleifuchser“ imenoval? Če bi mu Vi to zamerili, kako da bi po ravno tisti pravici mi Vam k temu molčali? — Kar volitve volilnih mož same zadeva, moramo saj par besedi o njih reči, dasiravno bi se dali pisati dolgi članki. — Besede ministrove, da biti morajo volitve proste, splovnale so se sicer menda pri volilcih čisto kočevskih občin, pri nas Kosteljcih — nikakor ne. Godile so se hude napake. Komisar g. Tratnik, dasiravno na slovenski zemlji rojen in od slovenske matere izrejen, prizadeval si je jako dobro za to, da bi „pfaffa“ — ker sta vrla domorodca — ne prišla med volilne može. — Vse žile je napenjal in vsako pomoto porabil, da bi le častitima gospodoma Lovšinu in Korošicu kak glas odtrgal. Ker kmetje povsod le bolj krstno ime svojih duhovnov vejo, rodbinskega priimka pa ne, zatoraj se je marsikakemu volilcu prigodilo, da si imén gosp. fajmoštrov ni brž spomnil. Vse izgovarjanje nič ni pomagalo. Dasiravno je eden ali drugi rekel: „Jaz volim 1) našega gosp. fajmoštra Šimna pri Fari, in 2) Banjskega gosp. fajmoštra itd., — vse to nič ni pomagalo,

a tudi ne, če je nazočega banjskega župnika za roko prijel in rekel: „tega gospoda jaz volim“. Imenuj ga! kako se piše? — če ne, voli kakega družega, saj vas je dosti tukaj, ali pa idi ven!“ — tako birokratično se je komisar védel! — Da bili bi poprej gotovi, in da bi ne bilo treba s tako težavo 7 mož naštevati, rekli so nekteri: „jaz volim ravno tiste od prvega do zadnjega, kakor jih je volil prvi volilec“. Misliš, dragi bralec, da je to obveljalo? — Nikakor ne! Znabiti da to ni postavno, vendar se nam pa čudno zdi, da se ravno tisti kruh (pravica) reže Kočevjarjem z drugim, in Slovencem spet z drugim birokratičnim nožem. Če so Kočevski volilci na pr. od stare Cerkve bili hitro gotovi, ker je pri njih obveljalo: „dieselben, wie der Erste“, kar smo čuli mi volilci na lastna ušesa, zakaj pa so nas mučili cele dve uri v taki vročini? Vsem zaprekam vkljub volili smo vendar skoraj enoglasno sedem mož, ki so kakor stebri stali za naša že odprej znana kandidata L. Svetca in Petra Kozlerja, in med njimi bila sta tudi visokocenjena župnika od Fara in iz Banjeloške. Živili naši volilci! Živila naša poslanca!

Vr . . . . skov.

Iz Vipavske doline 28. jun. — Zmaga je naša! Prečastiti in prespoštovani gospod dekan Jurij Grabrijan so skoraj enoglasno voljeni v deželni zbor. Slava jim! pa slava tudi našim vrlim idrijskim in vipavskim volilcem. Od 47 volilcev jih je prišlo 45, dva sta bila po silnem oprasku zadržana, da nikakor nista mogla priti; in od tistih 45 so dobili Jurij Grabrijan 42 glasov. Z veseljem prepričanjem, da noben drug ne more biti izvoljen, smo prišli v dvorano, in res se nismo motili. V najlepšem redu, brez vse borbe, nekako mirno se je volitev dovršila. Ko se je gosp. dekanu-kanoniku naznanilo, da so poslanec, so prišli med volilce ter so pozdravljeni s srčnim „živio“ v jedernem govoru razložili svoj program, kateri je menda vsem dobro znan in mi ga ni treba tu ponavljati. Omenili so med drugim tudi nesramno obrekovanje, s katerim je skušal tisti rdeči „cegelec“, kterege je razposlalo ljubljansko konšt. društvo ravno pred volitvami po deželi, dosedanje poslance ob veljavo spraviti; razložili so tudi vzroke, zakaj in kdo je kriv, da dosedanji zbor ni toliko opravil za blagor domovine, kolikor se je pričakovalo, in našteali so tudi marsikaj, kar nam so dosedanji narodni poslanci pridobili. Konečno so se še zahvalili za zaupanje, katero so jim volilci že v drugič skazali, da so jih volili za zastopnika svojega v deželni zbor. Glasni živio- in slava-klici so bili odgovor na besede vrlega možaka. Bog nam ga ohrani še mnogo let v blagor mile nam slovenske domovine!

Volilec.

V Horjulu 30. rožnika. A. P. (Sviloreja. Pašniki razdeljeni.) Naj tudi jez nekatere besede o sviloprejkah črhnem. Tudi v naši Horjulski učilnici smo jeli letos s svilorejo vkvarjati se in šolsko mladino praktično v sviloreji podučevati. Seme smo dobili na Dobrovi pri Mežnarji, in akoravno po mikroskopičnem preiskovanju za bolno spoznano, so iz njega izlezele gosenice se prav dobro obnesle; ne ene ni bilo, da bi le količkaj bolehalo, temuč vse se je redno in o svojem času zapredlo, ter nam prav lepih, velic in zdravih kokonov doneslo. Se vé da malo jih je še, ker nam murb primanjkuje, in se le zaradi mladine s tem vkvarjamo. Vendar tudi tukaj ni bilo brez boleznih gosenic; imel je neki posestnik en lot semena in sicer mikroskopično preiskovanega, a vendar je pridelal komaj 40 majhnih kokonov. Kaj je tega krivo, ne vem: ali se je črvičem napačno streglo, ali seme ni bilo prav zdravo in prav pregledano? — Naj pri tej priliki v imenu cele soseske prisrčno zahvalo izrečem pl. gospodu Hillmajer-u, ces. kr. zemlje-

mercu, zdaj v pokoji v Ljubljani, ki je pašnike naše, za ktere smo se veliko let tožili, hitro, na tanko in previdno med 91 posestnikov v zadovoljnost cele srenje razdelil, in tako mnogim prepirom in razprtijam med pastirji in srenjčani v okom prišel. Ker je pašnik razdeljen, prestane paša in mladina bo toliko lože v šolo hodila, ki se zdaj le na pašo izgovarja. Gosp. Hillmayer-a priporočamo v enacih zadevah tudi drugim srenjam.

Iz Idrije 3. julija. —g— (*Ipavski tabor. Narodne zadeve. Volitev.*) Taboriti so se vrnil iz Ipave vsi navdušeni in veseli, zakaj sprejeti so bili Idričani zares priserčno. Če tudi zavoljo strašno grdega vremena ni mogel tabor biti 29. dne junija, vendar nam ta dan v dobrem spominu ostane in v prihodnjem taboru bode iz našega kraja ljudstva ko listja in trave. Nam Idričanom pa bode posebno dobro teknil tabor, kajti mesto Idrija tako v zatišji leži, da ne pride s svetom v toliko dotiko, kakor druga mesta enacega števila z družimi. Vkljub vsemu temu pa so Idričani za domačo reč — na jezo kulturonoscev — živo vneti, in kadar pride rudnik v privatne roke (kar se utegne kmalu zgoditi) in zgine truma rudarskih uradnikov, potem še le bode Idrija o narodni zadevi mirna in samostojna, in odklenkalo bode „Tagblattovcem“ za zmerom. — Volitev za deželni zbor ni se izveršila po nasvetu volilnega odbora „Slovenije.“ Gosp. Lipold je nenadoma — 3 dni pred volitvijo — nekterim volilcem dal vediti, da nikakor ne sprejme volitve. Za dekana in župana so se zdajci čuli glasovi narodnih volilcev. Al stvar se je zasuknila drugače. Če po pravici gre, more okrajnega glavarja g. Ogrinca kmalu kak „orden“ doleteti, zakaj pri nas ne voli ljudstvo in tisti, ki davek plačuje, pri nas voli g. Ogrinec. „Den will ich haben“ — je menda zagrmel pri volitvi: žene so prišle ob pravem času k volitvi, pa niso smele voliti; poslala jih je komisija po pooblastila; ko pa se vrnejo, so bile že duri volilnice zaprte. Zakaj jih niso čakali? Ali ni to krivica, da je groza? Ali dopušča vest in čast vsaj tako gotovo zoper njegovo voljo izvoljenega c. kr. deželnega predsednika barona Conrada, da sprejme poslanstvo? Ali tudi zunaj volilnice ni bilo brez agitacij. Reklo se je rudarjem volilcem, da ta poslanec „ne bo pustil rudnika prodati“, „rudarjem žita po ustanovljeni ceni (Limite-Getreidefassung) ne vzeti“ in še mnoga druga oslarija. Najhujši agitatorji so bili tudi ta pot rudarski praktikanti. Letal je posebno eden te baže ljudi po hišah, volilce po cesti lovil, in žugal z zgubo državne službe, če gosp. Conrada ne volijo. Praktikant je pri nas v Idriji „velika zverina“; meščani, ki po 200 gold. davka na leto plačujejo, so ničla proti takemu velikanu! Naj vam povem še eno: volitev ni trajala veliko čez dve četrt ure — namreč toliko časa, da so nabrali 32 uradniških glasov. Le čuditi se je še, da je narodni kandidat vjel 22 glasov; zunaj stoječih volilcev bilo je gotovo kakih 30, ki bi se bili radi vdeležili volitve. Žene, ktere velike davke plačujejo, kterim postava volilno pravico daje, kterim je okrajno glavarstvo nemške „Legitimationskarte“ izročilo, ktere so ob pravem času bile v volilni sôbi, pa — niso smele voliti, so že same vzroka dovolj, da volitev ne more biti veljavna. Če potem apotekarje puščajo k volitvi, volilce pa, ki ob času volit pridejo, zapodijo rekoč, „da niso pri pameti“ itd., dalo bode vse to gradiva za pretresovanje prihodnjemu deželnemu zboru. Potem pa naj še zbor skrbi za to, da bodo prihodnje volitve proste, da ne bodo volilcem s kazni žugali in jih s pretvezo, da zgube službo, skup gonili. Kako se po „Tagblattu“ Idrija nad izidom te volitve veseli, je laž, kakoršnih je ta list zmirom poln. Da bi mu

več odgovorili na njegove surovosti, tak umazanec ni vreden.

Iz Šenčurja 30. junija. — Nemškutarska druhal menda je naši vladi posebno pri srcu, kajti kadarkoli se kaj več tega plemena ljudi kam podá, brzo jim c. kr. gosposka z varuhi na pomoč prihití. Tako sta pretekli torek 4 žandarji spremljevala neke strahopezdljive nemškutarje kamniške, ki so drdrali v Trzič, v to daleč slovečo cimbersko Meko, k volitvi poslanca, in ko po sramotni zmagi nazaj se peljajo, jih je že čakalo v Šenčurji še 7 od okrajne gosposke kranjske jim v varstvo poslanih žandarjev, ki so jih tu sprejemši pod svoje železne perute varno vodili proti Kamniku, akoravno so bili sami dobro oboroženi z morivnim orodjem, kajti neki Kecelj — tako pravijo — je imel sam nič manj kot tri revolverje in še sabljo pri sebi, ustivši se, da če vsacega, kdor se ga le dotakne, brez usmiljenja ustreliti. Dolgo smo ugibali, čmu to zabavljivo žuganje, čmu to rožljanje z orožjem in toliko iz vseh bližnjih postaj sklicanih žandarjev? Poslednjič vendar smo izvedeli, da je nekdo nemškutarskim mamelukom kamniškim pošeptal na uhó, da nameravamo mi Šenčurjani jih kosmate pojediti, kakor hitro se nam le prikažejo!! Oj, ljuba plašljiva deca kamniška, nemojte se tako bojati nas mirnih Šenčurjanov, ki smo zdaj za isto ponosni, da pred nami tak zajčji strah, tak nepotreben rešpekt imate; taki tolovaji, ki napadajo ljudi na cestah, pa še vendar nismo, če tudi naš okrajni glavar nas ne samo z rogovileži, puntarji in z drugimi psovkami prav bogato obklada, temoč se poslužuje še vsake priložnosti, nas po raznih načinih pred svetom grditi in po kakem njemu zaželenem slučaju vendar kaj iz nas, če ne drugače, vsaj siloma izviti.

Šenčurjan.

Iz Kamnika 3. julija. — Volitve za deželni zbor so končane. Slovenskemu našemu mestu je nemškutarski oddelek Trzič vsilil tako imenovanega „liberalca.“ Pri tem vladni organi celó nič niso skrivali, da jim je vsaka agitacija po všeči za dosego onega namena. Vstvarili so s tem tako stanje, da bi človek obupati mogel nad pravico in si nehoté onih spominja, ko o pravici na svetu še pravega pojma ni bilo. Gledé na dogodbe v Trziču, zgubili smo vse zaupanje do naših vladnih mož; kodar bi moralo nepristransko obnašanje biti, kraljevala je strast in samovoljstvo. Posebno dobro smo se pa zapomnili Kronabethvogelna, ki se je obnašal prav kakor da bi bil obseden. Tudi Saurau, adjutant našega župana, si je pristudil vsem ljudem; še celó vpričo volilne komisije ta neotesanec ni mogel krotiti svoje strasti in je obče spoštovanega meščana s „psom“ pital! Zarad tega krivičnega in nepoštenega ravnanja pri volitvi se je vnelo hudo sovraštvo tukaj med narodno in nemškutarsko stranko, ktero je prav očitno se kmalu v tem pokazalo, da je župan Kecelj mestnemu služabniku službo odpovedal, dr. Gauster je odpovedal učeniku, ki je narodnega možá za poslanca volil, službo hišnega učitelja. — Kamo jo je zabredel Kecelj, ko mestni župan, to zdaj že hudo čuti in vest ga peče. Glavar mesta se ne sme nikoli veliki večini svojih someščanov nasproti staviti tako, kakor je on storil; on že čuti kazen za to v sebi, kajti po glavi mu je začela rogoviliti misel, da je „punt“ v Kamniku, ker mali dečki podnevi kaj zakričijo, zvečer pa kak pijanec pred Kecelnovo hišo „živio Slovenci“ zaupije. Uni krič je pa milostljiva gospá Kecelnova sama provocirala, kajti ob dnevu volitve v Trziču je zvečer šolarčkom in drugim po desetici plačevala, da upijejo „živio Gauster“; vrh tega je pa še vsaki dobil polno kapo rožičev. Al komaj je mladina iz štacune stopila, kričala je „živio Slovenci!“ Vsled vsega tega pa se je

gospá tako prestrašila, da si oni večer še domá spati ni upala; župan sam pa se ves pod varstvo žandarjev in mestnih policajev podal! A to še ni bilo dosti. Naš c. kr. okrajni glavar je na pomoč poklical še več žandarjev, pravijo, da blizo 30, da bi Kecelna in njegove prijatelje varovali. Ali ni tako ravnanje brez vsega takta? Čemu zavolj sanjarij dveh ljudi vznemiriti in dražiti mirne meščane? Straži sami se to smešno zdi, da po ulicah gori in doli hodi in nikakoršnega opravila ne najde. Meščani, katerim ni vest nič očitala, da bi se bili v čem pregrešili, niso hotli žandarjev sprejeti, ko so imeli po hišah vkvartirani biti; ustanili so se potem v pivarnico. V nedeljo zjutraj je prišlo k temu še nekaj konjikov topničarske baterije iz Vira, pa; kakor so pravili, le na sprehod — ne službeno. Ker pa pri nas se nobena duša za vse to nič ne zmeni, in tudi kmetov iz Štranji, kakor je nekdo norce nalegal, v Kamnik ni bilo, da bi nemčurje pestili, bo morala straža brez opravila kmalu odriniti. Med našimi meščani vlada duh edinosti, in živa misel skupnosti še bolj kakor poprej. Lepo mirno je povsod, saj vsak dobro vé, da žaljena naša pravica se ne bode povrnila s tem, da bi razsajali: deželni zbor bode nam pravico dal!

Iz Ljubljane. (Iz seje družbe kmetijske 3. dne t. m.) razglušamo sledeče dve reči, da se zvejo po deželi. C. kr. ministerstvo vojaštva je dovolilo, da se smejo vojaki pri žetvi za delavce vdinjati; koliko naj se jim plača, se imata gospodar in vojak sama med seboj pogoditi. Ministerstvo bode vojakom za 3 tedne odpust dalo. Kdor želi vojakov na delo, naj se obrne do c. kr. komande pešcev in lovcev v Ljubljano ali Novomesto. — V Trstu bo kmetijsko-obrtnijska razstava letos meseca septembra (kimovca); razstava je pred vsem namenjena Trstu in okoličanom, potem gospodarjem na Goriškem, v Gradiški, v Istri in v Dalmaciji. Mašine in orodje kmetijsko-obrtnijsko pa se bode jemalo tudi iz družih dežel. To se tedaj daje vsem na znanje, ki mislijo kako mašino ali kmetijsko orodje v razstavo poslati. Kdor kaj več o vsem tem izvedeti hoče, naj se obrne do centralnega razstavnega odbora v Trstu, ki pa veliko množino slovenskih gospodarjev in obrtnikov tako prezira, da še — saj kolikor je nam znano — programa v slovenskem jeziku ni razglasil!

— (Da tudi o trebanski volitvi) „Tagblatt“ laže in na drugi strani podira, kar je zidal na prvi, temu se nihče ne čudi, kdor značaj in namene tega lista pozná. Da pa tudi „Slov. Nar.“ nekako tak-blatuje, to je, da resnične dogodbe nalašč prevrača in da le dr. Poklukarja na oder stavi, dr. Razlaga pa za koulisami pušča, to še zmiraj kaže — tendencijo „Nar.“. V poslednjem listu so „Novice“ z malo besedami pravo povedale, kako in kaj je bilo v Trebnem. Kot zaupnika in pooblastenca „Slovenije“ sta dr. Razlag in Poklukar prevzela gotovo neprijetno nalogo, osebno

dovršiti to, kar volilni odbor pismeno ni mogel za tega del, ker zagovorniki in protivniki dr. Zarnika so si ostro stali nasproti. Dr. Razlag in dr. Poklukar sta častno rešila poslanstvo svoje na hvalo vseh rodoljubov, katerim sloga ni prazna beseda. Če „Narodu“ ni po všeči, da je občespoštovani dr. Poklukar za dr. Zarnika po odločni njegovi želji prvi pred volilci besedo poprijel, naj gré dr. Zarnika samega zmirjat, kateremu mora prevračanje resnice res že gnjusno biti. Naj tedaj sl. vredništvo „Slov. Nar.“ ustavi besedo lažnjivim pripovedkam, — če ne, bomo mi začeli resnico brez ovinkov razkladati. Dosti je že tistih škandalov, ki so prav voda na mlin nasprotnikom našim. Volitve so kazale vsacemu očitno, v katerem taboru je narod naš.

— (Tabora v Vipavi) ni bilo. Strašno grdo vreme nikakor ni dopustilo shoda pod prostim nebom. Preložen je na 14. dan avgusta. Pa, če bi 29. junija bilo 10.000 taboritov, bode jih 14. avgusta gotovo 20.000, — kajti vsi, ki so bili unidan v Vipavi, prišli so začarani od ondotnega častnega in milega sprejema nazaj.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Spet smo dobili nove ministre. Baron Holzgethan je finančni minister, — baron Petrinó minister kmetijstva, — pl. Strehmajer, že enkrat minister za nauk in bogočastje, je spet minister za to opravilstvo. Ti ministri so nekaka zmes centralistično-avtonomiistična. Baron Widman, mnogo obrekovan minister deželne brambe, je vendar, čeravno nerad, zapustil stol ministerski. — Čem manj se svet briga zdaj za to, kdo je minister, ker današnje ministerstvo je od danes do jutri, temveč gleda zdaj na volitve poslancev v deželni zbor; tudi deželna zbor dolnje in gornje Avstrije bota dobila drug obraz; na Českem je že spet izvoljeno mnogo deklarantov; v Galiciji bode hud boj med stranko dr. Smolke in stranko Ziemialkovskega, ki spet dobiva nekako veljavo, katero je že popolnoma zgubil. Čudni so ti Poljaki! Zdaj tako, zdaj drugače — nikoli pa Slovani. — Duhovščina hrvaško-slavonska bode protestovala zoper Mihajlovića, novoimenovanega nadškofa zagrebškega, kajti on ni Hrvat in hrvaškega jezika ne zná.

Žitna cena

v Kranji 4. julija 1870.

Vagán pšenice 5 fl. 85. — rži 4 fl. — ječmena 3 fl. 60. — ovsa 2 fl. 80. — soršice 4 fl. 40. — ajde 3 fl. 55. — prosa 3 fl. 40. — krompirja 2 fl. 30. — fižola 3 fl. 84.

Loterijske srečke:

v Gradcu } 2. julija 1870: 71. 65. 35. 46. 62.
na Dunaji } 48. 47. 37. 66. 82.
Prihodnje srečkanje v Gradcu in na Dunaji 16. julija.

Deželnim volilcem vojvodstva kranjskega.

Volitve za deželni zbor so končane. Z občutkom srčne hvaležnosti in resničnega zadovoljstva se obrača podpisani odbor do Vas, ki ste s trdno mislijo in domoljubno žrtvovalnostjo zaupljivo šli za našo zastavo: Vse za vero, cesarja in domovino, in ki ste vkljub vsem najgroznejšim prizadevam naših nasprotnikov priborili tako sijajen vspeh, da je od 24 priporočenih kandidatov 21 največ soglasno ali pa z mogočno večino izvoljenih, in da so tudi ondi, kjer so možje našega zaupanja padli, močne manjšine za njimi stale. S temi svojimi volitvami ste vnovič pokazali, da je naša kranjska dežela cesarju zvesta, slovenska in katoliška dežela! Zgodovina domovine naše bo s ponosom zapisovala dneva 27. in 28. junija 1870. leta.

Naj mili nebeški oče blagoslovi Vaše in Vaših izvoljenih poslancev prizadevanje.

V Ljubljani 1. julija 1870.

Od odbora „Slovenije“.